

[Mads Larsen.]

efter Forslaget erstattes Tabet af fuld Invaliditet med $\frac{2}{3}$ af Aarslønnen. Hvorledes bærer man sig nu ad i Udlandet? I Øst-rig giver man $66\frac{2}{3}$ pCt., det vil altsaa sige $\frac{2}{3}$ af Lønnen i Tilfælde af fuld Invaliditet, men 100 pCt., hvis den paagældende er blevet hjælpeløs. Det samme gælder for Finland. Holland yder 70 pCt., men 100 pCt. for hjælpeløse; det samme gælder for Svejts. Tyskland yder $66\frac{2}{3}$ plus et Børnetillæg til svært tilskadekomne. Sverige yder $66\frac{2}{3}$ pCt., men kræves der særlig Pleje, 100 pCt.

Jeg har her fremført ganske kort de reelle Grunde, som har bevirket, at vi er gaaet med til Ophævelsen af de 15 pCt.s Nedsættelse i Erstatningsbeløbet. Jeg tror, de vil staa for en saglig Bedømmelse. Men jeg tør ikke regne med, at det ærede Medlem Hr. Krag finder dem fyldestgørende. Det ærede Medlem mener om sig selv, at han er lige saa godt inde i vore sociale Forhold og alt, hvad der vedrører Social-lovgivningen, som den højtærede Minister, og han har ogsaa faaet en Del af sine Meningsfæller til at tro det. Jeg har den Opfattelse, at der er en meget stor Afstand mellem de to Herrer i denne Henseende, og denne Opfattelse bestyrkes unægtelig af det ærede Medlem Hr. Krags Udtalelse overfor mig i hans Tale forleden Dag. Det ærede Medlem sagde — det staaer Sp. 2587 — henvendt til mig:

„Men ikke des mindre kommer man nu og stiller Forslag om, at et Erstatningsbeløb til en Enke uden Børn, som i Henhold til Loven af 1927 er 7 140 Kr., nu skal kunne stige til 10 800 Kr., og at den højeste Erstatning i 1927 til Enker med Børn, 12 495 Kr., nu skal kunne stige til 18 000 Kr.“

Det ærede Medlem anvender her nogle ganske forkerte Tal. Det er meget let at regne de rigtige Tal ud, som er henholdsvis 8 400 Kr. for den barnløse Enke og 14 700 Kr. for Enken med flere Børn, altsaa en Fejlregning for den førstes Vedkommende paa 2 400 Kr. og for den sidstes Vedkommende paa 3 300 Kr. Opgaven er saa let, at en almindelig vebegavet 10 Aars Dreng kunde klare den. Men det ærede Medlem, der har været ansat i en Aarrække, saa vidt jeg ved, i det højere Skolevæsen, han plumper i. Men da Opgaven er saa let, spørger man uvilkaarlig sig selv: Hvorfor har man saa ikke anvendt de rigtige Tal? Det kan være, at det, hvis man anvendte de rigtige Tal, maaske ikke vilde virke til-

strækkelig rystende paa det ærede Medlems Meningsfæller som Bevis paa min og det radikale Venstres Uforstand eller tilstrækkelig kraftigt i den politiske Agitation, hvortil de skulde bruges. Havde nu det ærede Medlem benyttet de rigtige Tal, vilde der maaske have været en Mulighed for at tjene en politisk Fedtskilling paa det radikale Venstres Bekostning. Men nu er det jo fuldstændig ødelagt for Partiet. Thi hvis det nu bliver fremdraget ved offentlige Møder i Landet, vil det kun føre til at udlevere det ærede Medlem Hr. Krag til Befolkningens Latter. Partiet Venstre har derfor Grund til at fortryde, at det ikke valgte en Mand som Ordfører, der var mindre overfladisk end det ærede Medlem.

Jeg skal derefter med et Par Ord omtale Omdannelsen af Arbejderforsikrings Raadet, saaledes at det kun skal beskæftige sig med de Sager, hvorom der fra en eller anden Side er Tvivl, hvori-mod de rene Ekspeditionssager afgøres af Direktoratet. Det forekommer mig at være en ret betimelig Foranstaltning. At Navnet ændres fra „Arbejderforsikrings-Raadet“ til „Ulykkesforsikrings-Raadet“, er der formentlig ingen Grund til at modsætte sig.

Spørgsmaalet om Erhvervs sygdommes Inddragelse under Ulykkesforsikring er et af de Spørgsmaal, som man kan drøfte i Udvalget, ligesom ogsaa den Liste, der findes i Forslaget over disse Arter af Sygdomme. For saa vidt det virkelig er paaviseligt, at de paagældende har paadraget sig en varig Skade i deres Virksomhed i Form af en eller anden Erhvervs sygdom, forekommer det mig naturligt, at man foretager den Udvidelse, som her er foreslaaet.

Hvad endelig angaar den Forhandling, der her har været ført om, hvorvidt man skal inddrage Ulykkestilfælde, der sker paa Vejen til og fra Arbejdsstedet, under Forsikringen, staaer det for mig saaledes, at det er en given Sag, at naar en Arbejder virkelig kommer til Skade, naar han er paa Vej til eller fra Arbejdsstedet, bør et saadant Tilfælde falde ind under Forsikringen. Jeg forstaaer udmærket godt, at der kan være store Vanskeligheder ved at faa konstateret med Sikkerhed, om det netop er sket paa Vejen til eller fra Arbejdsstedet, men det forekommer mig, at man maa give Tilslutning til Forslaget ud fra den Betragtning, at man hellere maatte risikere at komme til at yde Erstatning til een, om hvem man ikke strengt taget kunde